

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Pesti vagy Pécseni hához küldve:
EGÉSZ ÉVRE 5 ft — kr.
FÉL ÉVRE 2 „ 50 „
NEGYED ÉVRE 1 „ 25 „
EGYEN SZÁM 10 kr.
Legjelenti minden számban.
Egyes számban havihatár.
Weldinger Nándor könyvker.
(Széchenyi-utca.)

PÉCSI FIGYELŐ.

HIRDETÉSEK ÁRA:
Egy 8t hasábos petit sor egy-
széri megjelenésért 6 kr.,
3-szorított 5 kr., 10-szorított
4 kr. fizetendő.
Minden hirdetés után 30 kr.
bélyegdíj fizetendő.
A kijelölt 1 petit sor 10 kr.
A hirdelési díj előre fizetendő.

Szerkesztőség:
János-utca 8-ik szám.

A lap szellemi részét illető közlemények és előzetesek a szerkesztőséghez, hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, KÖSZL JÁNOS úrnál a városház épületben, valamint a vidéken minden postahivatalnál.
LILL JÁNOS úrnál a budai külvárosban,
Kiadóhivatal:
János-utca 8-ik szám.

Kéziratok vissza nem adtnak.

Fölhívás!

A ki fürkészőleg a lefolyt félszázad politikai és társadalmi viszonyaira visszatérünk, a ki ily módon kellő figyelemmel kíséri hazánk kulturális fejlődésének fokozatait, lehetetlen azon meggyőződésre nem jutnia, hogy az elért, a művelt nyugatlat szemben is már elismerést kívánó eredmény, a nemzeti színtígynek nem csekély mérvben köszönhető, mert hisz ez volt a lefolyt időszak azon búvós köre, a melyben társadalmunk a nyugat kultúrájának jó részével könnyen és a szórakozásra szánt időben megismerkedett és a melyben koszosur költőnk hasaszeretetre, a közélet megvalósítására ható önzetlen lelkesedésre értesztő, s a félszázadot ostorozó művei folytán zengtetes anyanyelvünk és ezzel nemzeti kultúránk a legborúsabb politikai viszonyok között is védelemre — hasonlattal szólva — keretesi melegágyra talált.

S ha igaz az, a mit különben a történelem lapjai kétségtelenné tesznek, hogy „nyelvben él a nemzet”, úgy a magyar színtígyet, mint édes anyanyelvünknek és ezzel a magyar nemzeti színtígynek már a múltban nagyérdemű művelőjét és a jelenben, úgy a jövőben is igen alkalmas terjesztőjét szívvel-lelékkel pártolni, fölkarolni elengedhetlen hazafias kötelesség, mert csak a vak, vagy gondatlan nem látja azt, hogy a magyar nemzeti kultúra terjesztésére még nagy a tér és e tekintetben a nemzeti színtígynek, a társadalmi élet ezen kiváló iskolájának még sok a teendője, mely tér elfoglalása és teendőik teljesítése életképes annyiban, a mennyiben minden paragon hagyott helyet az idegen dudva foglalja el és terjedhet onnét alkalmas időben metely gyanánt tovább.

Hazánk közel ezredéves múltja óva int minden magyart arra, hogy a jövő biztosítása végett a jelent gondos előrelátó gazdaként fölhasználja és az ösök szent örökét minél virágzóbban törekdjék az utódoknak átadni.

De nincs is művelt nép, mely Thália csarnokának fölemelését nem tartotta szükségesnek és arra nem iparkodott volna; és nem is tarthat igényt a műveltségi fokra hazánkban azon

társadalmi kör, mely a magyar színtígynek nem kész otthont alkotni.

Városunk társadalmi érzésvén ezt, hivatását e tekintetben is fölfogván, már a 40-es években létesített színházat, mely, hála a hatóság magyarosító törekvésének, a nemzeti színtígy állandó csarnokaként szolgált mindaddig, míg azt az idő romboló hatása e célra alkalmatlanná nem tette annyira, hogy közbiztonsági szempontból 3 év előtt bezárni kellett és azóta sajnos, a nemzeti színtígyet, a szórakozásra legalkalmasabb időben — a téli évad alatt — társadalmi viszonyaink nem csekély hátrányára, működéssel nem bír és be kell értnünk azzal, hogy a tavasz nyujtos díszletlen bódében némi műélvezetet,

A közönség tagadhatatlanul magas műigényéhez mért színtársulatnak prosperálására itt alkalmas talaj van, csakhogy első föltétel az, hogy a színház a biztonsági és kényelmi követelményeknek megfelelőleg és elég nagyságban állíttassék elő, hogy a helyi viszonyainkhoz képest szabathassanak meg, ekként módjában állhasson a kevésbé vagyonosnak is a műélvezetet igénybe venni.

Pécs város köztörvényhatósági bizottsága a városi magyar színház létesítését elhatározná, — a város anyagi viszonyait, egy azon körülményt szem előtt tartva, hogy a szegényebb osztály ily célnál lehetőleg kímélendő, — a mi az összes szükségletnek pótdó utján való fedezése mellett ki nem vihető, — kimondotta azt, hogy a város rendelkezésére álló területen kijelölendő alkalmas építési helyen fölült 50.000 forint áldozni kész.

Mivel azonban tudta a törvényhatósági bizottság azt, — hogy a jelen viszonyok között magasabbnak nem fokozható áldozattal a kitűzött cél, cél csak is Baranyamegye tek. közönsége s a társadalom műveltebb s illetőleg vagyonosabb részének készséges hozzájárulásával lesz gyorsan megvalósítható, — bizalommal fordult megénk nemes közönségéhez és városunk értelmes polgáraihoz s megbízta ezen színtígyi bizottságot azzal, hogy a megye és város területén a társadalmi segélyt — nevében igénybe vegye.

Nagyot, nemeset és maradandót

Emberek sietnek el mellette, de akik őt észre sem veszik.

Meleg téli bundába öltözött urak, hölgyek és kis lányok, akik a kocsorúnyában kihévílve sietnek haza a meleg szobába.

Az uri fogatok egész raja morog végig az utca hosszán. A bakon inas ül, egyik fehér kesztyűs kézzel magas, zöld fenyőgallyat, a másikkal többféle csomagot szorongat.

A járókelők mindegyike visz valamit a kezében. Egyiké kisebb, a másiké nagyobb csomag.

Miért nem megy haza te poronyt, hiszen megfagyás a hidegben, — szól egy prémes gallérú ur a didergőhöz, de hátra sem tekintve siet tovább.

A kis Margitnak erre könnybe lábadtak szemei. Kicsordult könnyei végig futottak ajkán és amint leperogtek, sötét, mely lyukat fűrtak a lábai előtt fölhalmozódott hódobcsokában.

Hová menjen? Merre? Kihez? A vén, özvegy mosonót, aki őt valamikor az utcán találta és akit anyjának nevezett, tegnap elmentek. A bútorokat házbár fejében a pinczébe rakatta le a háziúr, őt pedig kikergették mint egy sehonnai ebet, hogy menjen a rokonaihoz, vagy menjen szolgálatba!

Hát vannak neki rokonai? Hová menjen el csodálnék, hisz még alig tíz éves? Csak legalább azt a meleg kendőcskét ne vették volna el tőle, amelyet a „mama” neki ígért örökségbe hagyni.

Ezen azon gondolkodik, hogy ejjrele a sötét sarkokban fog meghúzódni, mikor a lámpagyújtogató meggyújtotta fölötte a lámpát. A sűk sarkot hirtelen fényes világosság töltötte meg és így elhatározást meg kellett másitania, mert neki sötét, árnyékos zug kell, olyan, ahol nem látja és nem vozi észre senki.

csak is vállvetett buzgalommal, egyetlenessel lehet alkotni, — s hogy ezen erények a megye és ennek központját képező városunkban otthonosnak mutatják a társadalmi intézmények, tanúsítják különösen városunkban az emberbaráti intézetek.

Valamint ezek létüket a szív legnemesebb érzületében, a felebaráti szeretetben nyerték, — úgy nem lehet kételkedni arról, hogy a nemzeti színtígy csarnoka is, — a hazafias lelkesítésben, a közművelődés előmozdítása iránti törekvésben — életre talál.

Hozzon mindenki, a nemes cél oltárára — lelkesülten annyi áldozatot, a mennyi tehetségének megfelel, — szép megyénk törekvő központjában a magyar művészet ismét kedves otthonra talál, s rövid idő múlva a „hazafias” által a nemzetiségnek „emelt színcsarnok élénken hirdetendő azt, hogy a megye és város törvényhatósága, egy társadalom egyaránt nemzeti és kulturális hivatásának magaslatán áll, — örökös és buzgólag halad elő.

A színtígyi bizottság tehát, a midőn köztudomásra hozza, hogy a hazafias adományok összegyűjtésére gyűjtő iverk bocsájtattak ki, — a város köztörvényhatósági bizottsága nevében tisztelettel és bizalomtelten felkéri a megye és város tisztelt honfiai és honleányait, hogy a megbízott gyűjtő urak által előmutatandó, avagy hozzájárulandó gyűjtő-iverk adományait bevezetni s a pénzt átszolgáltatni szíveskedjenek.

Megjegyeztetik, hogy oly esetben, midőn a tisztelt adományozó a gyűjtés alkalmával az adni szándékolt összeg kétségben nem rendelkezik, — igen szívesen vétetik, — ha az adomány nyilatkozattal biztosítatik s az abba írt összeg folyó évi végeig a városi házipénztárnál lefizetetik.

Pécsen, 1889. január hó 6-ikán tartott színtígyi bizottsági ülésből.

Kardos Kálmán,

Baranyamegye és Pécs sz. kir. város főispánja, mint a színtígyi bizottság elnöke.

Jeszencs Ferencz, Aidinger János, kir. tanácsos alispán, mint a kir. tanácsos polgárszínügyi biz. alelnöke. mester, a sz. biz. aleln.

Krasznay Mihály, Dr. Toldy Béla, kir. tanácsos, a színtígyi végrehajtó biz. elnöke. a színtígyi bizottság jegyzője.

Országgyűlés.

A nagy mérvű véderőjavaslat fölült mult csütörtökön kezdődött meg, még pedig olyan érdeklődés mellett, a minő a képviselőházi tárgyalások iránt rég nem mutatkozott. A karzatok zsufolva voltak s lenn a képviselői padok is tele igazított hangulatu honatyákkal. Végre megszólal az elnöki csónygyűlés néhány apró bejelentés lemorzsolása után az elnök tudatja, hogy kezdődik a véderőjavaslat tárgyalása. Az első szó München Aurélt, a véderőbizottság előadóját illeti. Szürke, szintelen szónok, aki a javaslat indokolásának érveit ismétli s annak sem tud a maga egynégyeséből valamennyire új színt adni. A javaslat elfogadását természetesen szükségesnek tartja és melegen ajánlja.

Utána Bolgár Ferencz beszélt. Ő sem szónok, de van mit mondania. Mint szakértő katonai vezér bevonulása alá a javaslatot s már eleve megdönti mind amaz ellenvetéseket, hogy alkotmányos jogaink fenntartása ártalmára lehetne a hadsereg érdekeinek, holott a törvényjavaslat ha jelen alakjában keresztül megy, feltétlenül kára lesz egy a közigazgatás, mint a magyar intelligenciának. Kitért végül a hadsereg s a közoktatás közti viszonyra s erősen megdöntötte Csaky közoktatási miniszter legutóbbi rendelete miatt. München személyes kérdésközim felelőni akart valamit Bolgár beszédére, de nem juthatott szóhoz.

A zaj csak akkor csillapult le, midőn Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter kezdte szólni. Beszède egészen általánoságban mozgott s nem volt egyéb, mint a folytonos varázslója ennek a tételnek; az európai helyzet megköveteli, hogy hadseregünk minden tekintetben a lehető legmagasabb színvonalra emeljük. A kérdés politikai, közjogi részének érintését óvatossággal kerülte s ez lehetett okos taktika, de semmi esetre sem olyan, mely beütközne a parlamenti kapacitáció keretébe. Fejérváry után a kormány másik nemetje, Csaky Albin gróf beszélt s véde magát a germanizálás vádjá ellen. Higadtan, nyugodtan beszélt s annyit kétségtelennül sikerült bebizonyítania, hogy minden inkább, mint sovánizta. Az a kijelentés, hogy a hadsereg érdekét nagyobbra tartja a kultúra érdekeinél, nagy zajt és nyugtalanságot keltett az ellenzékben s alig fog az országban is valami nagy örömmel vétetni tudomásul. A németek utján jött a renegát Vadnay Andor. Politikai példáját mint függetlenségi antiszemita kezdte s ilyen programmal választották meg még 1887 ben is Mező Turon és Zala-Egerszegben. Aztán pártokivüli lett s most egy kanyarodással átesapott a kormány-párt, még pedig annak is ahhoz a svarszgelb csapathoz, melynek eddigéig egyetlen tagja Fejérváry volt. A függetlenségi párt, mielőtt Vadnay szólnai kezdett, tüntetőleg elhagyta a termet. Hogy mit beszélt, minket nem érdekelt.

A véderőjavaslat fölötti vita pénteken

vékony, rongyos ruháskáján és szakadt cipelőin.

A szegény leány szegénykeze stította le könnyűl átázott szemeit, és tovább megy, ha a hölgy nyájas hangja maradára nem bírja.

— Hány éves vagy kis leány? — Nem tudom kérem, mert a mosonó mama, aki tegnapelőtt meghalt sohasem tudta meg egész bizonyosan. Talán tíz vagyok.

— Mi a neved? — Az iskolában Margitnak írtak be, de a házbélik, ahol laktnék és nem volt szabad a többi gyerekekkel játszanom, úgy hittek, hogy „Rongy.”

— És miért sírsz? — A kis leány szívszagató sírás közt, hidegtől dermedt kezeikkel megfogta a nő kezét és mialatt azt megcsókolta, forró, sűrt könnyeket hullatott reá.

Az árva gyermek eme megragadó néma nyilatkozatának fájdalmas hangja elurulta sorának egész valóját.

Az uri hölgy átnevezett szemeit alig győzte fölirtetni fehér zsebkendőjével.

A nagy kört palotáinak ablakai mind ki vannak világítva. Csak az az egy, a legszebb, az ott a kert végibe épített áll egészen sötétben, komoran. Ablakainak redői mind le vannak eresztve és csak az itt-ott loppa kiszűrődő egy-egy vékony sugár árnyja el, hogy a lakás nem áll tizenen.

Egyedül cigarettéjének fölzálló füstje szemlélteti a támlásszékében a széles körben szeretve tisztelt nemesszivű gróf, a ház ura. Időközünkt ráveti szemét az íróasztalra helyezett fekete fátóval bevont keretű képre, mely egy körülbelül 10 éves kis leánykát ábrázol; és mint kinek fájó gondolatok futkosnak végig agyán, ujjaiával végig fésűli dús, barna haját, aztán melyeket, nagyokat sóhajt. Ugy nyolcz óra felé a ház kapuja

már kezdett a maga teljességében kifejlődni. A baloldal egyik szárnya, a mérsékelt ellenzék, ma már fellátította komkolonovat s megszólaltatta öreg águyát, Apponyi Albert grótot. A képviselőház eseménye kétségtelennül a mérsékelt ellenzék vezérének beszède, mely közel másfél óra hosszat kötötte le állandóan a ház figyelmét. Apponyi ma oly szónoki sikert aratott, a minőben neki is, a nagy oratórnak ritkán van része, a mit főleg annak köszönhetett, hogy a katonai követelésekkel lelkesen és hatásosan állította szembe a nemzeti követeléseket. Végül határozati javaslatot nyujtott be, melyet a mérsékelt ellenzék tagjain kívül a pártokivüliek közül Horváth Boldizsár, gróf Károlyi István és Perczel Miklós is aláírt. A vitát különben Tóth Ernő nyitotta meg, a függetlenségi és 48-as párt e rokonszenves ifjú tagja. Érdekesen s nagy szakúsmérettel mutatta ki a javaslat hibáit s bizonyította, hogy nemcsak nemzeti, hanem katonai érdekeinek is csupan az önálló nemzeti hadseregben találhatunk ki elégtő megoldást. Elenk helyeslések közbefejezett beszède után Széchenyi Aladár gr. szölt a javaslat mellett, nem egyszer költvén fel az ellenzék meletlanokodást azzal, hogy most egészen más állapontot foglalt el, mint a véderőbizottságban. Ezután jött Apponyi s rá őt percznyi színet után Bausznern Guidó, a ki a német-szövetséget dicserő és elfogadta a javaslatot. Az utolsó szónok a mérsékelt ellenzék Melzer Géza volt, ki szerencsével tetette ki azt a gondolatot, hogy a javaslat nem alkalmas rá, hogy a magyar újságban kedvet támaszon a katonai pályára.

Ma egyhete, szombaton, nyujtotta be Ugron a függetlenségi és 48-as párt határozati javaslatát. Ugron beszédének szónoki sikere vetekedett az Apponyival; tartalmával föllelemelkedett azon. Ugronak szinte baja az eszméknek nagy gazdagsága, mely beszédében nem enged pihenőhöz jutni s csakis előadásának nagy színöz ereje s a nem részletezett dolgokat is erőteljesen kidomborított plasztikája mellett lehetséges, hogy hallgatói, akár milyen sokáig beszél is, nem fáradsnak ki figyelmi és tapsolni. Másik előnye pártállásból folyik: A mi előzmenyt fölállít, abból teljesen levonja a következnikiakat. Magyarországot államul akarja, azt kívánja tehát, hogy megadassanak neki az állami élet minden attributumát, tehát az önálló hadsereg is. E beszéd akkor is egyik csomópontja lenne az egész vitának, ha nem szolgált volna a függetlenségi párt határozati javaslatának kísérőjeül. Kitért, hogy a vitát a függetlenségi párt fogja dominálni, melynek — Ugron kivül — ez alkalommal is két szónoka aratott nagy sikert: Lits Gyula és Thaly Kálmán. Amaz csipős gunyjával, sikenült ötleivel, melyek azonban soha nem sértették a tárgy komolyságát, állandó derültségben tartotta a házat; emez alaposan kimutatta, hogy a hadsereg

alá berobogó hímő moraja rezgettette meg a csillárk kristálytűvegjeit.

A grófné érkezett haza a nőgyelet esti üléséről, a hol a szegény gyermek karácsonyfája leleplezésének ünnepe és a Jézuská ajándékozás hivatalos szótesszása ment végbe díszes, válogatott közönség előtt.

A hosszú várakozás kinos perczei bántották a ház gazdáját és türelmetlenül járt fel s alá szobájában. Egy fél óra is elmúlt már, hogy hazatért neje nem hallat magáról. Talán az ünneplés szomorú hatása betegé tette, amíg is sokat szenvedett testét, és félrevonult lakosztályába, hogy kipihenje igazságait!

De hirtelen fölürült az ajtó és egy boldogságtól sugárzó piros képi kis leánykát vezetve lépett be a terembe a szépségéről és jószágáról híres grófné.

A leányka testét tédrig erő nehéz peluche ruhácska fűtte, simára fésűlt szőke haját oldalt csokorba kötött arany sávos zöld bársonyszalag övezte körül. Lakkos cipőcskéjének fényében pedig a padozat perzsgőnyének virágai fűrdőttek.

Margit illedelmesen csókolta meg a gróf kezét aki a jelenet magyarázatát keresve kérdőleg tekintett nejeinek átnevezett nagy, fekete szemei közé.

A grófné átkarolta férje széles vállát és zokogva, fájdalomtól elszorult hangon csak annyit mondott:

— A helyett az egyetlen helyett, akit a héten örökre elvesztettünk, ahelyett hoztam... találtam... az utcán... rongyosan... ezt is úgy hívják...

Kezeit összekulcsolva hirtelen térdre esett a kis Margit és égféle emelt kéi szeméből a hála és öröm könnyei pörögtek alá.

A gróf és a grófné elrészkenytlivo vele könnyeztek.

T Á R C Z A.

A „rongy.”

Írta: Fekete A.

Éles metsző szél súvít végig a magas házokra ködött. Az átfázott levegő magásra kapkodja az utca szeméjét; papírrongyok kovályognak a levegő-ürben. A légáram belekapaszkodik a boltok cimzablájába s az ablaküvegek zizegő rezgését nyavogással viszonzozzák a derrel sürkített száraz fák hajlongó kopasz koronái. Esti szürkület komor árnyéka festi színtelenre az eget. A torony magas párnáit larmázó varjúk seregje lopi el. A jobb pontokért való kitédelem közben kifejtett szárnycsattogások hangját tovarvisz a kavargó légáram és a legyőzött s a tömegből kivert „pária” krákogva, szikzózóva rebben tova, hogy magának más, alkalmas nyugovó helyet keressen. Az eget takaró szintelen fátóly hirtelen foszlányokká szakadozik... A szél súvítése egy perczre megáll és finom fekete pelyhe hull alá, mely az utca megfagyott kövezetére csakhamar fehér takarót borít.

A hideg metsző szél újra előkerül odújából és mintegy romboló borona szalad végig utcákon, háztetőkön. Hősiánlakok kavargónak ide oda a levegőben.

A kis Margitka odabűvik az utca-sarok épületének egyik mélyedésébe. Itt legalább nem éri úgy a metsző szél éles vágásait és csak olykor-olykor takarja el könyökével a szemét, mikor épen a vihar szél becsapja hószakmáját abba a kis sarokba, amely most az ő egyetlen menedékházat képezi. Hol az egyik, hol a másik lábával toppan egyet a kövön, hogy a rongyos cipő nyílásain behatolt havat kirázza. Meleg lehetetlenség melengíti pirosra fázott meztelen kacsóit.

kötté választása minden rázkódás nélkül megtörténhetik s hűvel és súlyos argumentumokkal fordult a hadsereg s a kultúrminiszter germainizáció irányára. A kormányról Pongrácz Károly gróf katonásan, Rohonyi Gyula prókatorai rabuliztikával beszélt a javaslat mellett, s ezzel kifogyott a nótá. Legalább, mikor Lits Gyula beszédét bevezette, a javaslat mellett egyetlen szónok se volt följegyezve s két ellenzéknek kellett egymás után beszélnie. Az ülés végén Tisza Kálmán próbálta meg a függetlenségi párti szónok beszédeinek hatását meggyőzgetni, de nagyon rossz napja volt. — Polemikus erje cserben hagyta ötletet nem sikerültök, a közbeszólásokra nem tudott visszavágni s pártjával sem tudott előbb zajosabb helyesléshez jutni, csak mikor leült és elhalgatott. Egyébként azonkívül, hogy a javaslat az ő meggyőződése szerint a lehető legjobb, semmi érdemlegest nem mondott.

Hétfőn a kormánypart részéről beszéltek Ivánka Imre, Tisza István és Fejérváry Géza báró. Az első nagyon öreg, a másik nagyon fiatal, ami egyforma baj, ha komoly dologról van szó; Fejérvárynak pedig, — hogy az ő nyelvén beszéljünk, — „dusztja” sincs azokról a nagy közjogi és kulturális érdekekről, melyek a javaslat által érintve vannak. Mindazáltal különösen a kis Tisza nagy hatást ért el s az első volt a javaslat mellett felszólalók közt, aki pártját valamennyire fel tudta melegíteni. Beszédének legérdekesebb része mindenesetre az, amelyben Apponyi ellen fordult, azzal érvelvén annak reform-törvényei ellen, hogy a magyar kultúrának a közös hadsereggel szoros kapcsolatba hozatala a dolog természeténél fogva képtelenség. Ez azt a kormánypartot arra tartják érvenek, hogy nemcsak fentartják az u. n. közös hadsereget, hanem még meg is növezzék a szárait. A kormányparton különben — mint monadták, — Tisza István beszéde zajos hatást tett s a mamelukok egymás hátán törtettek előre gratulálni — a miniszternek fiának. S mintha e nagy férfi kijelentései után senkit sem volna többé érdemes meghallgatni, a kormánypart eloldalodott. — Pedig Horváth Boldizsár, a 67-ik kiegészítés egyik alkotója, a Deák-párt volt igazságügyi minisztere beszélt meg, nemcsak hűvel tiltakozva az alkotmány megsemmisítésére, hanem az alkotmány megsemmisítésére. Az ő politikai beszédét mindkét ellenzék zajos helyesléssel kísérte, a kormánypart nem volt jelen; úgy látszik, nem akarta a gyomrát éppen ebből tájázó keserű szavakkal megtrónítani. Az ellenzék második szónoka, aki a vitát megkezdte, Horváth Nándor volt. Nagyon okosan, nagyon logikusan beszélt, de talán a kelletlen túlszöszes s ez kára volt a hatásnak. Különben főként a javaslat pénzügyi hatásával foglalkozott s kimutatta, hogy annak megvalósítása évenként legalább 3 és fél milliót fogja megterhelni Magyarország budgetjét.

A vitának, mely kedden sem lankadó hűvel folyt, kiemelkedő mozzanata az Irányi Dániel beszéde. Fejérvárynek alapvetője természetesen az önálló magyar hadsereg volt. Kimondta, hogy a magyar nemzet, még ha többé kerülne is neki az önálló magyar hadsereg, mint a jelenlegi, szívesen viselné azt az áldozatot. Amaz érveket, melyeket a külön hadsereg ellen felhoznak, nem tartja döntőnek s megvan győződve, hogy ha a magyar nemzet egyértelműleg akarja, ma is keresztülvihetné a külön hadsereget. A kormány — ugymond — ne keressen ürügyeket, mikor az akarat hiányát akarja leplezni. A német nyelvre vonatkozólag megjegyezte, hogy nincs ellenére, hogy a magyar ifjú idegen nyelvet tanuljon; de hogy rakényszerítések idegen nyelvre csak azért, hogy a tiszt vizsgálat lehetesse, azt szívesen elutasítja. Végül Irányi az ellenzék zajos helyeslése közt utasította vissza Tisza István vádjait. A vitát különben Gromon Dező honvédelmi államtitkár nyitotta meg. Beszéde hosszú, és utalás volt. Dicséretére legyen azonban mondván, ha érvelt a jogfeladások mellett, legalább igyekezett kimélni a nemzet legszenvedőbb részeit. Annál zínikusabb volt Pulszky Ágost, ki valóságos dicsőöséget keresett abban, hogy a saját fészékét berondítsa. Az ellenzék zugással, közbekülsítésekkel tiltakozott nemzeti jogának és kultúrájának leaicsapítására ellen; Pulszky azonban már nem fog a szó, nyomósabb argumentumokkal kelene hát megtanítatni, hogy ne bántsa a magyart. Végül Tisza Kálmán érzékenykedett néhány szóval, rész néven véve, hogy boldogult balközépi szereplésének néhány remisszenziáját föltelevenítették.

Szerdán a függetlenségi 48-as pártnak ismét teljes erővel vonultak ki s szónokai: Orbán Balázs, Justh Gyula és Komjáthy Béla, fényes sikereket arattak. Fejérváry, melyekkel az önálló hadsereg mellett érveltek, támadásai, melyekkel a kormánypart elvtagadó, jogfeladó politikáját leleplezték, magokkal ragadták a mérsékelt ellenzék is s míg a baloldali padokon a tetszés zaja, a taps az éljénzés folytonos volt, a kormánypart — mit tehetett mást? — komoran halgatott. Kivülök a mérsékelt ellenzék Gaál Jenő (péciai) mondott figyelemreméltó beszédét. A kormányparttól Vadnai Károly beszélt csinos formában és ravasz komolyfontossággal, meg Asbóth János, aki abban a hibában szenved, hogy minden áron elcseszkedik, de nem tud. Az ülés végén Komlóssy Ferencz interpellálta a tatabi kegyesrendi társház megadóztatása tárgyában.

Megyei közgyűlés.

Baranyamegye köztörvényhatóságát hét főn délelőtt tartotta az évben első közgyűlést a bizottsági tagok nagy számu jelenlétében. Kardos Kálmán főispán elfoglalta az elnöki széket, megnyitotta az ülést mintegy megnyugtatóan elmondja, hogy a közel multban meg borus politikai láthatár, derisre vált s most már oly képen alakultak a politikai viszonyok, miszerint remélhető, hogy a béke áldását élvezve munkálkodhatunk tovább hazánk javára. Köztudomásra hozza, hogy a megye bel és kül hivatalait megvizsgálva, kevés kivétellel mindenütt jó rendet talált. A hol hibákat tapasztalt, igyekezett a bajokat orvosolni. Együttal igéri, hogy mindenkor kötelességének ismeri az alapos panaszokat meghallgatni s a vizsgálat eredményét közérdekeket szolgálóan elmondja, hogy igyekezik a közönség miszerint van egy hely, hol orvosolást nyerhetni. Beszédét a közgyűlés lelkes éljénzésel fogadta. Mielőtt a napirendre tért volna, dr. Rull János kinevezte a mohácsi járásba tisztelbeli járásorvost.

Következett a napirend. Olvastatták az alsipáni jelentés, melyből megkerelték a következőket: Az alsipán megkerelt a miniszteriumot az iránt, hogy Baranyában szaporítsa a csendőrség őrs-alomásait, mert a jelenlegiok száma kevésnek bizonyult. A miniszterium kiutasította a szaporítást. A hegyháti járásban keletkezett s lábra kapott hírek alapján vizsgálatot rendeltetett el a fősolgabíró és szolgabíró ellen. A vizsgálatból kintint, hogy a fölhozott vádak részben alaptalannak (?) bizonyultak; a szolgabíró ellen merült ugyan föl adat, mely a szabálytalan hivataloskodás (?) jellegét viseli magán, e miatt föl is lón függesztve s a fegyelmi vizsgálat el is rendeltetett ellene. Az ügy most az első stadiumban van. Majd annak idején bejelent a végeredményt.

A kilépés folytán megtrült közigazgatási bizottság kiegészített s az igazoló, állandó bíráló választmányt és az utakra följelölő küldöttség megalakították. Olvastatták Somogy megye főispánjának átirata a Dráva töltések helyreállítása céljából eszközölt műszaki fölvetélek költségeinek kivételére s behajtására iránt. A jó Somogyiak ugyanis, mert ok a Drávát a saját megyéjükben szabályozták, azt akarják, hogy a költséghez Baranya is járjon, mert a Dráva a mi megyénknek is érinti, tehát érdekeltek vagyunk s azt óhajtják, hogy az összköltségből, mely kitesz 1096 forint, mi 940 forint viseljük s vessük ki ez összeget a Dráva menti községre. Az alsipán azzal utasította vissza az átiratot, hogy nincs érdekeltség, nem is szedi be a kívánt összeget. Erre Somogy megye újra átirat, csak hogy nem az alsipánhoz, hanem a megye közgyűléséhez. Minthogy azonban a törvény értelmében a víz ügyek az alsipán hatáskörébe tartoznak, a közgyűlés az átiratot az alsipánhoz tetétni határozta.

Következett Radocsay Sándor nyugdíj-ügye. Radocsay nyugdíj iránti kérelme, a mennyiben orvosi bizonyítvánnyal igazoltatott, hogy képtelen a hivataloskodásra s a fűlővizsgáló bizottság ugyan ezt állítja, a kérelem elfogadtatott s Radocsay Sándor sádsi fősolgabíró 575 ft 38 krral nyugdíjaztatott. A megye jegyzőkönyvileg elismerést (?) szavazott meg neki.

Mohács közönsége ki akarja köveztetni a várost s ezen költségek fedezésére — a kövezet vámat akarja behozni. Német Lipót igen melegen karolta föl a mohácsiakat érdeket. Meg is lett az eredmény. A jól megokolt beszéd általános helyesléssel találkozott. Az állandó választmány véleményének mellőzésével, kimondatott a megye részéről, hogy Mohács szedhet kövezet vámat. Az ügy megérősítést végett a miniszteriumhoz fog fölterjesztetni.

A helybeli m. kir. csendőrszámnyarancsnokság megkerelte a megye hatóságát, hogy a munkanélküli csavargás megállítására iránt alkossanak szabályrendeletet. A közgyűlés örömmel fogadta a megkeresést s ki is mondta határozatilag, hogy a csendőrség utbaigazításának ügyeembe vételével fog szabályrendeletet készíteni. A garéi körjegyző segéd-jegyző rendezéséről folytatódik, minthogy anyai teendője van, hogy nem képes a munkáját egymaga teljesíteni. Daczára a fősolgabíró pártoló beajánlásának, daczára Benkő fősolgabírósának, a folyamodvány elűtetett.

A kovácsiháti jegyző fizetése 473 frtról 600 frtra emeltetett. Herczeg Szilárd új körjegyzőség rendezéséről 900 frt évi fizetéssel, szabad lakással és 4 hold földdel.

Az eddigi elfogatózasi rendszer töröltetik s az alsipán 600 frt, a fősolgabíró 400 frt s a szolgabíró 300 frt évi utatálányt kap. Pécs városnak az új színház építése ügyében átiratát a megye meglehetősen vastag közönynyel fogadta; jó szerencse, hogy Német Lipót lelkes szót emelt mellette s a főispán is melegen pártfogolta, így legalább el lón határozva, hogy a gyűlés azonnali megindítatás s gondoskodni fognak róla, hogy valamelyik alpból, ha sokat nem is, mégis a megye méltóságához képest adjanak — valamit.

A gyűlés d. u. 1/2 órákor ért véget.

Különlék.

— Áthelyezés és kinevezés. Szondy Mátyás, pécsi kir. törvényszéki bíró, saját kérelmére hasonló minőségben a zombori kir. törvényszékhez helyeztetett át. — A

királyi Warga Jenő pécsi kir. törvényszéki jegyzőt a sádsi kir. járásbíróshoz albróvá nevezte ki.

— Tanügy. A pécsi közs. tanítótestület a közs. iskolaszékbe küldendő két tanító-képviselő megválasztása céljából mult vasárnap (f. hó 13-án) d. e. 11 órákor a belvárosi közs. népiskola tanácskozásnyitóműben gyűlést tartott, melynek mikénti lefolyását referentünk az alábbi tudósítást küldte be lapunkhoz: 1. Schneider István mint elnök előterjeszté, miszerint az iskolaszék föl nyert megbízatása folytán, a nevezett cél érdekében szempontjából, a pécsi tanítótestületet férfi tagjához — beleértve a polgári leányiskolát is — meghívót bocsátott ki, mely körözvény aláírásából kintint, hogy azt mindenki tudomásul vette, Schmidt János polgári leányiskolai tanár kivételével, ki az elnökségek intézet levetésében a testületet értesíté, hogy ő a meghívást — miután őt (Schmidtet) annak elfogadására semmiféle hivatalos és törvényes hatóság határozat nem utasította — el nem fogadhatja, minél fogva a föl-hivásra a tudomás-vétel sem jegyzebbe (Ezelőtt 3 évvel épen ily alkalommal azért támadtak meg Schmidtet, hogy leszavazott. Most meg az volt a baj, hogy — nem szavazott. Oh idők, oh emberek! Szerk.) A nevezett tanár levele fölolvastatván, elnök indítványára a jegyzőkönyvhez csatolmányt határozatott. 2. Elnök Haksch József újonnan megválasztott segédtanítót az egybegyűlések bemutatván, szavazó-képességet konstaltta. Tudomásul vétetett. 3. Elnök felhívja a testületet a tanító-képviselő választására és szavazat szedő bizottságot Marschal Ferenczet, Dobra Imrét és Szivér Istvánt nevezi ki. 4. Ezután Repics Vincze elemi iskolai osztálytanító és polgári leányiskolai igazgató, a belvárosi tanítótestület nevében kijelenti, miszerint tudomásukra jutott, hogy a kül-városi testület tagjai által — a közs. iskolaszékbe küldendő tanító-képviselő választása tárgyában tartott előterjesztelen — kimondatott, hogy ez idő szerint belvárosi tanítóra nem adják szavazatukat (mert nincs bizalmuk bennük!), mit a belvárosiak magukra nézve sértenek találnak (!) és azért ez alkalommal a választásba be nem folyának és szavazati jogukkal nem élnek. A belv. tanítótestület erre a gyűlés tervét elhagyta a nélkül, hogy a tett nyilatkozatra az érdelemes választ meghallgatta volna. A választó gyűlés a belvárosi tanítótestületet és kijelentését és szavazati jogáról való önkéntes lemondását tudomásul veszi azon megjegyzéssel, hogy ezen információ alaptalan s mint ilyet visszautasítja. És egyuttal határozatban visszautasította Repicsnek azon sértő kifejezéseit is, melyekkel a fiatal tanítótestületet illette. 5. Következett a titkos szavazás. A szavazás megjejtése után Marschal Ferencz a szavazatszédő bizottság nevében jelenti, hogy beadatot összesen 13 szavazat — elnök nem szavazott — ebből 2 üres lévén, szavazatot kaptak: Szelman Győző 10-et, Marschal Ferencz 10-et. Reberics Imre „belvárosi” osztálytanító 1-et és Schneider István „belvárosi” igazgatótanító 1-et. Elnök a hitelen jelentés alapján Szelman Győző felső vámház-utczai és Marschal Ferencz szigeti kül-városi igazgatótanítókat, mint törvényesen megválasztott tanító-képviselőket jelenti ki, mit a jelen volt többség lelkes éljénzése követett. Ezzel a gyűlés véget ért.

— Hazafias főpap. Csarsch Dező a pécsi jogakadémia olvasó-körének elnöke tiszteltetésű el küldöttséggel dr. Szeredy Józsefkanonoknál, az akadémia prodirektoránál, s meg kérte, miszerint engedné meg, hogy a véderő törvényjavaslat ellenében megindult mozgalom ügyében gyűlést tartassanak. Dr. Szeredy, ki csak most épült föl súlyos betegségéből, előzőkenyen fogadta a küldöttséget s helyesléssel járult a mozgalom megindításához. Igazi hazafihoz illő szép beszéddel buzdította a lelkes ifjakat. Többek közt azt mondotta, hogy nagyon jól teszi a nemzet, ha tüntet, legalább így megtudják oda fűnn, hogy a képviselőháza többsége, nem a nemzet többsége. — Éljen!

— A pécsi akadémiai ifjuság nyelkeltéssel járult a fővárosban megindult mozgalomhoz, melynek éle az új véderő törvényjavaslat ellen irányult. Caltörtökön gyűlést tartottak, melyen dr. Takács Zoltán a budapesti nagybizottság küldöttsége megjelenvén, hazafias beszédet mondott s buzdította az ifjuságot, hogy vegyen részt a mozgalomban s járuljon a budapesti egyetemi ifjuságnak az országhához beadandó kérelméhez. Leikes szavai általános helyesléssel fogadtattak. A gyűlés után az ifjuság „Kossuth Lajos azt izente” kezdetű gyujtó nemzeti dal hangoztatása mellett vonult a király-utczán végig a „Nemzeti”-be, hol társas vacsorát rendeztek.

— Bianchi Bianka hangversenye. Lapunk egyik előző számban zenekevelő közönségünk érdekében közöltük már azon napot, melyen Bianchi Bianka kisasszony, és k. kir. udvari és kamarai énekesnő, a budapesti operaház elsőrendű tagja hangversenyt tartani fog. E hó 30-ika e nap. Nem találjuk érdektelenségnek új föl-hívni a közönség figyelmét, hogy a jegyek előjegyzése által biztosítsák magukat, hogy a megjelenésben ne legyenek gátolva, miután az érdeklődés a hangverseny iránt az eddigi keresletből ítélve, igen nagy. Ritkán szolgált alkalmat a vidékiek részére Bianchi Bianka azzal, hogy a vidékre menve, hallatja elragadó énekeit, jó lesz tehát e ritka alkalmat nem elszalasztani. Ez a második eset, hogy a kisasszony el-

hagyja a fővárost azon célból, hogy a vidékre menve, hangversenyt tartson. A mult év végén Debreczenben volt s most Pécsre jön. Az énekesnő nem szerül nagyhangú reklamá, mert ő olyan színvonalon áll az énekművészet terén, mely a legmagasabb. A budapesti operaház — valahányszor föllep Bianchi — mindenkor zsűfolyva van; senki sem akarja elhalasztani az alkalmat, hogy Bianchi hallhassza; mert itt is csak nagy időközökben lép föl. A műsor a legnagyobb gondval van összeállítva, a kisasszony forsz-énekeit tartalmazza. Bianchi nemcsak mint operanékesnő kitűnő, hanem mint dalénekesnő is. S hogy ezt bebizonyítsa, a műsorba vett is föl egy dalt, „A pacsiirta” címűt, melyet Kalliwoda a egyenesen Bianchinak írt. A művésznő a vasutnál rokonzenyes s méltón megillető fogadtatásban fogják részesíteni. Műsor: 1. Nagy ária „Alvajárónak”-ból. 2. Ábrándok zongora- és gordonkára Schumanntól. Előadják Kallitceker M. urnő és Zoller F. ur. 3. Souane, nagy ária Figaró lakodalmából. 4. Hármás, Volkmanntól, B. moll. Előadják Kallitceker M. urnő, Lühr W. és Zoller urak. 5. Dal Mirellából. 6. Es blükt der Than, Rubinsteinől. 7. A pacsiirta-dal, Kalliwodától.

— Felolvasás. A pécsi kereskedelmi önképző és betegsegélyező-egylet helyiségeiben vasárnap f. hó 20-án délután 5 órákor dr. Gerecz Péter realiskolai tanár, „Székely népbaladák fejtegetéséről” felolvasást tart. Vendégek szívesen látatnak.

— Az iparosinak iskoláztatása. A földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium, egy felmerült eset alkalmából, hogy mivel lehetne büntetni az olyan iparosinasokat, kik hanyagul látogatják az iparosiskolát s így közvetve zászoritani öket az iskoláztatásra a következő elvi jelentőségű határozatot hozta: Az iparosinas iskolamulasztása miatt nem büntethető s nem kötelező az itéletileg arra, hogy utólag egy bizonyos ideig még iskolába járjon. Az inasság befejeztével az inasoknak az ipartörvény 67. §-a értelmében iparhatóságú bizonyítvány adandó ki. Ha azonban az inas iskolamulasztása miatt iskolai bizonyítványban megemlítendő, hogy az inas minősítése iskolai mulasztása miatt megállapítható nem volt.

— A mozgósításhoz. A belügyminiszter körrendeletileg hívja fel a törvényhatóságokat, hogy a hadsereg és a honvédség létszámához tartozó ama szolgabírók és önkéntesek körében a közönség és kir. jegyzők névjegyzékét, kiknek az 1889. évi folyamán netán elrendelendő mozgósítás esetén a mozgósítás 15-ik napjáig polgári alkalmazásukban való meghagyása közzölszálal tekintetből szükséges, — ez év február 15-ig okvetlenül terjesszék fel.

— Jogászok. Szombaton tartott meg az egykor oly híres, hetedhét vármegyére szóló s ma csak olyan közönynyel emlegetett jogász-bál. Hija! ez az idők jele. Nem a rendezésen mulott, hiszen mindent elkövettek, de hiába, a kor szellemével nem lehet daczolni. Csak a közel mult évekből 80—90 pár szokta a 4-eseket táncolni, ez a szám az idén lepadt 44-re. A terem fehér alapon kéék és rózsaszín díszszel volt ékesítve. Jónás zenekara játszott. A jelen volt hölgyek névsorát következőleg állította össze tudósítónk. Ambrus Etel (Vizsló), Berecz Klótdi, Bokor Olga, Benyovszky Irén (St.-Lőrinc), Dulanszky Riza, Dobszay Mariska, Fölker Etti (Siklós), Grész Ilka (Siklós), Holzman Aranka, Heindl Irma (Dr.-St.-Márton), Jeszenszky Aranka, Krausz Szarka, Lechner Janka, Nagy Paula, Neudtvich Vilma, Pfeffer Ilka, Perczel Irma, Perás Paula, Holmik Nina, (Siklós), Ratkovics Ilka, Rihmer Ada, Sándor Olga (Versend), Szinkovics Mariska, Soost Mariska, Straicher nővérek, Thaly Olga, Ugródy Annica, (Szerderény), Varga Tekla (N.-Ürögh), Zsile Mariska. Emeltesre méltó, hogy Meiszner Imre ez alkalomra írott „Rózsabimbó” című kerényigei terésztésben részesült. A fiatal zenekelető sikerült darabja Valentinnal kapható.

— Alarcoszobál. A vöröskereszt-egylet pécsi főjka mint az előző évekből, ugy az idén is rendez alarcoszobált mely február hó 9-én tartatik meg a Hattyu-teremben. Mióta az idén a nögyelet a szokásos alarcoszobáját a ma megtartandó jelmegbál cserélte föl, az idén csak egy alarcoszobál lesz, melyet t. e. a vöröskereszt-egylet rendez, mely bizonyára az idén sem fog hirnevétől veszíteni.

— A trójai fa-ló. A városi gazdasági választmány szerdán gyűlést tartott s elhatározta, hogy az Oertzen-féle házat a város közgyűlésének megvételre ajánlja. Ki lón fejte, hogy a városnak okvetlenül szüksége van erre az épületre leányiskolának s emellett igen jövedelmező épület, mert a város főterén lévén, a benne lévő üzletek elég magas bért fizetnek. Mindez igen szép dolog; de nekünk okunk van ettől a vételtől félni. Ugy járunk ezzel mint a trójaiak jártak a fa-lóval. Ez alatt a vétel alatt más cél lappang! A város színházat akar vonni. Nagyon illetékes helyről sugták be nekünk, hogy az a cél, hogy megveszi a város az Oertzen-féle házat, bevárja a gyűlés eredményét s akkor azt fogja mondani, ime bejött ennyi, a város megszavazott onnyit, mindez nem elég egy új színház megépítésére; hanem itt a régi színház, alakítsuk ezt át a bejött pénzen. Vigyázzunk s legyünk résen, nehogy úgy járjunk mint a trójaiak!

— Szarvasmarha behozatali tilalom. Az állategészségügyi rendezéséről szóló törvény 49-ik szakasza szerint a szarvas-

marháknak behozatala vagy átvétele oly országokból, a honnan a keleti marhavész gyakori uralkodása következtében az országok általánosan vesz fenyegeti, — tilos. A közgazdasági miniszter körrendeletileg tudatja a törvényhatóságokkal, hogy ama országok, melyek ellen eme szakasz rendelkezése alkalmazandó: Románia, Oroszország és a török tartományok Bulgáriával együtt.

— Gyilkosság merénylet. F. hó 10-én este vérgőz eset történt Liptódon. Dadits Vászót család módon a korcsmába hivatta Balázs Dásó, ki régebb idő óta haragosas is volt, mert ez Dadits nőtestvérét ellopván, a leány tőle visszazököt szüleibe, s fiére Balázshoz visszamenni nem engedte. Balázs ezért már régebb idő óta gytlította Daditot, s bosszút forralt ellene. Már a nyáron egy alkalommal látott, de a lövés nem talált. Az említett nap este jén társai által a korcsmába csalta őt, kevé vártára a gyertyát elfújta, Daditot pofon ütötte, s a földre teperte, erre azonban a közösgé örök a korcsmába érkeztek, ezek a duhajdokokat kiparancsolták. — A mint Dadits az ő öccsével hazafelé ment, Balázs egy kereszt unal, egy eddig még ismeretlen társával rá lesett s revolverből orozva hatszor egymás után rá lött. Két lövés talalta is a kizszenelt áldozatot, ki sebei miatt ma életveszélyes közöt végördök. Az orvosi jelentés szerint életéhez kevés a remény.

— Szerencsétlenség. Csomor nevű kölkedi ember kocsián buzát akart vinni a Csele-patakon levő egyik malomba, a Duna mellett vezetű rövidbebb uton haladt. Midőn a Rosenthal-féle téglagyáron túl az uton részévez ért, mely legközelebb — egészen közvetlenül — vezet el a Duna mellett, a lovak megijedtek s a kocsi elragadva egyenesen a Dunának tartottak. A gazda nem tudta megtartani a lovakat, ezek kicsistól, gádzástól a magas parttól alázhatnak a parterdőléstül felhalmozott kövekre; az esés folytán a gazda karcsontja elhasadt, az egyik ló annyira megsérült, hogy beleveszett, a másik ló is súlyos sérülések szenvedett, a kocsi pedig összetört.

— Egy beteg földmés. Jakacs György 29 éves mohácsi földmés nagy foku lábba betegnek tektűt, övéi eleinte ágya mellett virasztottak. Midőn azonban ügy vélték, hogy a láb szűnőben van, ök is lefeküdtek. Mily nagy és fájdalmas volt azonban meglepetésök, midőn felébredve a beteg ágyát üresen találták s meggyőződtek, hogy a szerencsétlen beteg éjnek idején a legnagyobb hidegben pórére vetkezve hajdon fölve, mezítal távozott a házból a legszorgosabb kintások és hatóságú körűz daczára sem lehetett nyomára akadni. Vázsolni, hogy a szerencsétlen ember a Dunába veszett.

— Bűnyű vizsgálat. A Jankovits Tarnai-féle sajtóügylőből kifolyólag Jankovits Dénes kir. aljárásbíró ellen saját kérelmére s a kir. ügyészség indítványára királlysértés és vesztegetés miatt elrendelt vizsgálatot Saaghy Vincze pécsi kir. törvényszéki bíró e hó 8. és 9. ik napján tartotta meg a mohácsi járásbíróshoz helyiségeiben. Jelen volt Zsolnay György kir. ügyész is. A vizsgálóbíró f. hó 9-én rosszul lett, miert is kénytelen volt hazatérni Pécsre s a vizsgálat folytatását más időre halasztani.

— Törvényszéki könyvtárak. Az igazságügyi miniszter a törvényszéki önkölközű körrendeletet intézett, amelyben arra bírja fel öket, hogy a vezetéstük alatt álló törvényszékeknek tegyék meg az intézkedéseket jogirodalmi könyvtárak felállítására iránt. A miniszter, mint értesültük, tizezer forintot utalványozott ily könyvtárak alapításának kezdeményezésére.

— 6000 frt a szegényháznak. Boldogult Jankovics Sándor néhai polgármesterünk végrendelete fölhatván, kintint, hogy az elhunyt utolsó óráiban, Pécs városa humánus intézmenyéről sem feledkezett meg. Végrendeletileg 6000 frtot hagyományozott a szegényház alapjának gyarapítására.

— A fegyvergyakorlat alól való fölmentések ügyében a honvédelmi miniszter körrendeletet bocsátott ki, melyben fölmerült kétségek eloszaltása céljából kijelenté, hogy a hivatalos kérelmek felett, a melyk állami vagy közigazgatási szolgálatban álló s fegyvergyakorlatra behívott valamely egyének a fegyvergyakorlat alól való fölmentése iránt a közzölszálal érdeket emelteknek, az a hadtestparancsnokság van hivata érdemlegesen határozni, melyhez a fölmentendő egyén nyilatvánrtására hivott hadkiegészítési kerületi parancsnokság tartozik.

— Hymen. Olasz Gábor eljegyezte néhai Ullein Ferencz paksi főtanító fiatal, kedves, szelleműs leányát: Gabriella kisasszonyt.

— A mohácsi torna-egylet Jagics Józsefné szül. Culmann Irén védnöksége alatt ma 19-én a mohácsi Casinó helyiségeiben egyetli alapítókégy gyarapítására zárkóított székelyt tart. Kezdeté 1/9 órákor. Jegyzék ára: Csaldjegy 5 frt, személyjegy 2 frt.

— A veteránok táncvigalma. Február hó 2-án a Scholcz-féle söracsarnokban a helybeli katonai zenekar közreműködésével a legelső pécsi veterán és segélyzőegylet jótékony célú táncvigalmat rendez. A rendezést Stephán Romuald táncmester szíveségből eszközözi. A szütnőrákban Kőrödy Karoly népzenekeza fogja a közönséget mulattatni. Kezdeté esti 8 órákor. Belépti díj, — előre váltott jegyekkel tagok-és katonáknak 40 kr. nem tagoknak 50 kr. este a penztárnál személyenként 60

